

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

9.439

Szerző:

Cím:

Forrás:

Hely

Idő

Személy

Helyszám

Bpr

918 XI 19

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

— (Ki szállta meg a Széchenyi-lánchidat?)

A történelem keretébe tartozik annak a fontos kérdésnek az eldöntése is, hogy ki szállta meg a forradalom kitörésekor vagy röviddel azután a Lánchidat. Mi ugyan — őszintén szólva — nem emlékszünk, hogy erre valami különös okból szükség lett volna, vagy hogy valamiféle szuronyos csapat, karhatalmi erő tüntetően megszállta volna a Lánchidat, de e sorok bebizonyítják, hogy a Lánchid megszállása valóban megtörtént. Ez a megszállás egyszersmind érdekesen mutatja, milyen igaz az a sok panasz, a melyet éppen a kormány legközvetlenebb környezetével szoros összeköttetést főtartó, tehát mindenestre a kulisszák mögött történetekről is alaposan tájékozott lapok írnak nap-nap után arról, hogy mindenféle kalandorok, kétes egzisztenciák a kormány közelébe tudtak férközni, megbízást, állást szereztek maguknak és ezzel nem kis részben rontják azt a rokonérzést, a mely a békét, szabadságot hozó, új, gyönyörű fejlődést ígérő kormány iránt megnyilvánul. Hiszen még ma is ezt olvassuk a kormányhoz közel álló egyik esti újságban:

Elég legyen a beszédekből, a tőzstokból, a gyűlésezésekből. Az egyéni érvényesülés fürge mozdulataiból. A miniszteri előszobákban való ácsorgásokból, az elhelyezkedésekből, a kinevezések után való futkosásokból. Az emléplésekből, gratulációkból, hajlongásokból, tiszteletkésekéből és intrikákból. Kis veszekedésekből és öblös nagy szájakból.

A beavatottak azt beszélnek és nem is leplezik a dolgot, hogy fogalmunk sincs arról, kik és minő „szolgálatot” ajánlottak föl a kormánynak vagy milyen hőstett végrehajtásának hangoztatásával iparkodtak pénzt, állást szerezni. Soknak sikerült is és

még sikerül is. E hőstettek közé tartozik a Lánchid megszállása is, a mely így történt: A mikor még Linder volt a hadügyminiszter, egy délelőtt beállt a hadügyminiszter szobájába egy ember. Ez nem volt nehéz dolog senki számára, mert tárva-nyitva volt minden ajtó, belépésre csalogattak a szobák, kényelmes letelepülésre a karosszékek. Beállított tehát a hadügyminiszterhez és harsány hangon szólt:

— Svarc vagyok! Éppen most megszálltam a Lánchidat!

Mi csak azt tudjuk leírni, a mit a jövevény mondott, de nem tudjuk sajnos, lekottázni azt az önérzetes, szinte szigorú hangot, a melyen beszélt. A hadügyminiszter pedig, a ki éppen olyan jól tudta, mint Svarc, hogy a Lánchid megszállására semmi szükség, két nap alatt megedződött az ilyesfajta bejelentésekkel szemben. Tudta már, hogy jogcímül akariák fölhasználni némiképp pénzek fölszedésére és ezért, mint mondani szokás, a helyzet magaslatára emelkedve ezt felelte:

— Maga megszállta a Lánchidat? De hiszen az lehetetlen! Félórával ezelőtt volt itt a Guttman, ő szállta meg a Lánchidat! Itt volt bejelenteni.

Svarc, a Lánchid megszállásának dicsőségét magának követelő polgártárs vörös lett, mint a paprika és fölhaborodva megalóztatásán tiltakozott:

— A Guttman hazudik! Én szálltam meg éppen most a Lánchidat. Az egyik végén én szálltam meg, a másik végén a feleségem!

— Én most nem tudhatom, kinek van igaza, felelte a hadügyminiszter. Ez a dolog magukra tartozik. Intézte el a kérdést a Guttmannal!

Svarc erre a feleletre méltatlankodva távozott. Véglegesen tehát még nincsen eldöntve, ki

szállta meg a Széchenyi-Lánchidat? De a történet, a melyet itt elmondtunk, valóban meggesett és mi a legilletékesebb forrásból tudtuk meg.

(Egy melléklet a Magyar Nemzetből)